

[Maigaard.]

Det, som vel er pudlens kerne i hr. Guldbergs forslag, er overvejelserne omkring lejeværdien af egen bolig og den situation, som vi nærmer os med den 15. almindelige vurdering. Det er mit partis opfattelse, at det er noget ulykkeligt, at et flertal i dette hus har gjort lejeværdien af egen bolig til et væsentligt virkemiddel i parcelhuspolitikken. Det er ulykkeligt, at det er dér, man har sat ind, det er dér, man har turdet, som man gjorde i 1969, og det er umådelig skadeligt, at man ikke har haft det mod, der skulle til for at se på fradraget, således at en nedtrapning af fradraget blev det afgørende, i stedet for at satse på forhøjelser af lejeværdien. Så længe et flertal i dette hus fastholder, at lejeværdien af egen bolig er noget centralt i parcelhuspolitikken, må vi andre fastholde, at lejeværdien skal sættes efter værdien i handel og vandel og ikke efter den langt lavere såkaldte kontantværdi. Det må være en konsekvens, fordi det er rimeligt at gøre det sådan, når udgangspunktet er det akavede, at man altså satser på lejeværdien af egen bolig, og det må være en konsekvens, fordi det er VKs lovgivning, vi holder fast. Der er talt om galgen i hængt mands hus, men galgen er vel ikke så meget 1966 som 1969, altså de nye bestemmelser om lejeværdiansættelsen, for det er her, det for øjeblikket er vanskeligt for VK at stå ved det, man selv har lavet, da man selv havde regeringsmagten, og det er her, det må være afgørende for os, så længe man ikke vil rimeligere og fornuftigere og mere samfundsorienterede løsninger, at holde VK fast på deres egen lovgivning.

Sagen er jo den, at det blev bestemt i 1969, at parcelhuse, der var opført og handlet, jeg tror, det var efter den 9. december 1969, skal have sat lejeværdien ikke efter 1965-vurderingen, men efter den sidste vurdering. Dér er strikken i den hængte mands hus, og det er VK, der selv har lavet den. For der sker jo det, at et kuld parcelhuse, hvis man kan bruge det udtryk, altså en årgang på omkring 30.000 parcelhuse, plus de parcelhuse af den eksisterende boligmasse, der handles — jeg vil skønmæssigt anslå det til at være omkring 40.000 huse om året — at disse altså omkring 70.000 huse årlig ryger ind i den dyre ende, hvor man skal

have sat lejeværdien efter den sidste vurdering. Det er det ene.

Det andet er, at den 15. almindelige vurdering nærmer sig og altså skal konstatere stigninger, som i hovedstadsområdet nok skal andrage i hvert fald 10. pct. årlig.

Det er dette forhold, tror jeg, altså bestemmelserne fra 1969, som blev lavet under en VKR-regering under hr. Stetters ledelse i udvalget, parret med den 15. alm. vurdering, som gør, at man nu bliver så varm og hjertelig, når snakken falder på kontantvurdering. Det er et forsøg, sådan ser jeg det, på at sukke VKR-partiernes egen lovgivning ind ved at sætte et plaster på, som man kalder kontantvurdering.

Jeg synes ikke, det er fornuftigt, og jeg synes ikke, det er rimeligt; jeg synes, det måtte være langt bedre, om vi på hele parcelhusmarkedet, altså ikke igennem et kunstigt skel pr. 9. december 1969, men på hele parcelhusmarkedet fandt nogle aftrapningsformer for såvel fradraget som lejeværdien af egen bolig. Vi skal ikke jage nogen fra hus og hjem — det ville af mange, mange grunde være både upraktisk og urimeligt, det vedstår jeg gerne — og derfor skulle man finde en aftrapningsordning, som var rimelig og fornuftig: 10—15 år, hvad ved jeg, det må vi kunne forhandle os frem til. Det ville være langt bedre og i parcelhusejernes interesse i langt højere grad end dette at satse så hårdt på lejeværdien, som man gjorde ved det forlig, der blev lavet under VKR.

Hvis det ikke bliver muligt at finde sådanne fornuftige, rimelige aftrapningsordninger, synes jeg altså, vi må fastholde VK på deres egen lovgivning, fordi der så vil ske det, at vælgerne på et meget tidligt tidspunkt efter den 15. alm. vurdering vil finde den situation, som VKs egen lovgivning har skabt, så akavet, at der vil være politisk baggrund for mere fornuftige og rimelige løsninger.

Må jeg til sidst sige, at det har undret mig meget, at vi på vej ind i forhandlinger om den langsigtede boligpolitik nu ser, at VK dyrker detaljen og særinteresserne. Jeg synes, man må stille sig det spørgsmål, om i alt fald VK-partierne overhovedet magter at bære en langsigtet boligpolitik; har de den saglige indsigt, har de styrken? Jeg vil i